

Sue Bentleyová

Kouzelná poníci

Velké přání

FRAGMENT

Kouzelní poníci 2 – Velké přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sue Bentleyová
Kouzelní poníci 2 – Velké přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠKOLA DUHOVÉ MLHY
TŘÍDA ZLATÉ PÍRKO

Moje jméno je: Orion

Mým nejlepším přítelem je: Moje dvojče, sestra Destiny

Moje nejoblíbenější barva je: Fialová

Moje nejoblíbenější jídlo je: Seno

..... Rád dohlížím na svou

..... sestru.

ŠKOLA DUHOVÉ MLHY
TŘÍDA ZLATÉ PÍRKO

Moje jméno je: Destiny

Mým nejlepším přítelem je: Moje dvojče, bratr Orion

Moje nejoblíbenější barva je: Všechny barvy duhy

Moje nejoblíbenější jídlo je: Tráva

..... Ráda zkouším nové výzvy

..... a dělám neplechy.

Hrdinové dětských knih od Sue Bentleyové jsou často zvířátka, víly nebo divoká zvířata. Sue Bentleyová bydlí v Northamptonu a ráda čte, chodí do kina a pozoruje z okna lidi, kteří krmí ptáky. Miluje koně, o kterých si myslí, že jsou naprosto všichni kouzelní. Jedna z jejích nejoblíbenějších knih je Černý krasavec, kterého musela číst už alespoň desetkrát. Ve škole ji vždycky napomínali, protože nedávala pozor, ale teď už ví, že si tehdy jen v hlavě strádala nápady na knihy, které dnes píše. Sue za život potkala i měla spousty zvířat a tyto nespoutané bytosti mají v jejím srdci zvláštní místo.

Sue Bentleyová

Kouzelní poníci

Velké přání

Ilustrovala Angela Swanová

FRAGMENT

Pro Šampiona – báječného a vytrvalého

Prolog

Orion se snažil udržet si alespoň maličký kousek naděje, když přilétal ke svému ostrovnímu domovu. „Destiny už určitě bude v bezpečí doma!“ zvolal mladý kouzelný poník. Jeho sestřička dvojče už byla tak dlouho pryč.

Roztáhl svá zářivá zlatá křídla, vrhl se střemhlav dolů a rychle letěl přímo nad hladinou oceánu, kopyty cválal po hřebenech vln. Brzy se před ním objevil

Ostrov duhové mlhy. Hory a lesy, které na něm byly, téměř nebylo vidět skrz všechny ty třpytivé barevné obláčky, které ho obklopovaly a dávaly ostrovu jeho jméno. Orionovi poskočilo srdce. Bylo skvělé být zase doma.

Kouzelný poník se přihnul ke břehu. V krémové srsti a rozevláté zlatavé hřívě a ohonu mu jako drahokamy zářily kapky duhové mlhy. O pár sekund později se jeho kopyta dotkla trávy na malé mýtině.

Orion pohodil hlavou a obezřetně se rozhlédl okolo sebe na obrovské stromy, jejichž zářivé listy se lehce chvěly. Necítil žádný náznak přítomnosti černých koní, kteří by mu chtěli ukrást magii.

Spokojeně zafrkal, když vtom se náhle objevil starší kůň s moudrým výrazem ve tváři.

„Blesku!“ mladý Orion před vůdcem Bouřlivého stáda uctivě sklonil hlavu.

Bleskův pohled přívětivě zněžněl. „Jsem rád, že tě znovu vidím, Orione. Ale kde je Destiny?“ zeptal se hlubokým, jemným hlasem.

„Ona tu není? Pak musí být pořád v nebezpečí!“ zaržál Orion nešťastně.

Destiny si z legrace půjčila Kámen síly, který měl chránit Bouřlivé stádo před černými koňmi, ale potom se Kámen nedopatřením ztratil, když si dvojčata v oblacích hrála na honěnou. Orionovi se pak podařilo Kámen najít, ale než to stihl říct Destiny, už byla pryč – utekla ze strachu, že bude mít problémy.

„Moje sestra si nejspíš pořád myslí, že Bouřlivé stádo přivedla do obrovských problémů, a nedokáže si to odpustit,“

vysvětlil Orion staršímu koni. V krku mu narostl knedlík, když si uvědomil, že jeho sestra je pořád sama a schovává se někde daleko od domova.

Blesk pomalu zakroutil svou starou, moudrou hlavou. „Musíš se za ní znovu vydat, můj mladý příteli. Najdi Destiny a řekni jí, že Kámen síly je v bezpečí, a přiveď ji domů.“

Orionovy temně fialové oči se rázem rozzářily. Zvedl hlavu. „Hned vyrazím!“

„Počkej!“ zarazil ho Blesk. Dupnul kopytem a trochu zaryl v trávě, načež se před nimi objevil zářivý opál, na němž tančily jiskřičky duhového světla.

„Kámen ti pomůže ji najít.“

Kouzelný poník se přiblížil ke Kameni síly. Jak se díval přímo do duhové záře, po krémové srsti mu přešel mráz. Kámen

se zvětšil a vytryskly z něj paprsky světla.

Uprostřed záře se náhle utvořil obraz. Orion tiše zalapal po dechu, když uviděl Destiny, jak sama cválá přes zelenou louku pod jasně blankytným nebem v nějakém velmi vzdáleném světě.

„Musím ji najít!“ zaržál.

Náhle se objevil záblesk úžasně fialového světla a Oriona obklopila duhová mlha. Poník s krémovou srstí, zlatavou hřívou a ohonem a zářivými zlatými křídly byl ten tam. Místo něj najednou stál Connemarský pony s kropenatou šedivou srstí, tmavě šedou hřívou a ohonem a zářivýma temně fialovýma očima.

„Nesmíme ztrácet čas. Už jdi,“ naléhal Blesk. „Použij tohle maskování. Najdi svou sestru a bezpečně se vraťte zpátky.“

„Najdu ji!“ přísahal Orion.

Kropenatě šedivého poníka najednou obklopily malé fialové jiskřičky. Orion si odfrkl, když ucítil, jak se v něm probouzí síla. Světélkující duhová mlha se okolo něj točila stále rychleji a rychleji a pak odnesla Oriona pryč...

Kapitola

PRVNÍ

Marcie Locketová cítila, jak se jí srdce rozbušilo rychleji, když stála v koutě zahrady a dívala se přes plot na přilehlá pole. Na jedné straně byla velká stará kůlna – a ta byla přímo jako stvořená pro stáj a sklad náčiní. Jejímu novému poníkovi se tenhle domek bude určitě moc zamlouvat!

Marcie byla nadšená při pomyšlení na to, kolik legrace si užije, až se bude starat

o svého vlastního poníka. Bude skvělé moci si vyjet na vyjížďku, kdykoliv se jí zachce. Možná se jí nakonec povede přesvědčit tátu, aby jí pomohl postavit na poli překážkovou dráhu.

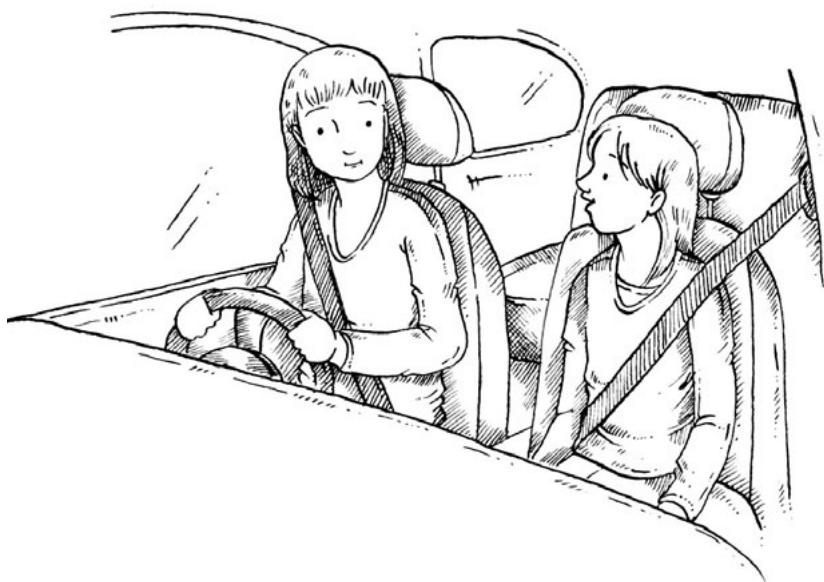
„Marcie! Kdepak jsi?“ zavolala její maminka netrpělivě. „Musíme vyjet. Počkám na tebe v autě.“

„Už běžím!“ odpověděla Marcie.

Otočila se na patě a přeběhla přes zahradu zpátky k domu. Přední dveře se za ní zabouchly, když pospíchala po příjezdové cestě.

„Promiň, mami!“ Skočila na přední sedadlo auta, hodila svou školní tašku k nohám a zapnula si bezpečnostní pás.

„Hmm. Nepotřebuju ani tři pokusy, abych uhádla, kde jsi asi tak byla,“ řekla paní Locketová s jedním koutkem úst

zvednutým v úsměvu, zatímco čekala na to, až ji někdo pustí, aby se mohla zařadit mezi auta na silnici.

Marcie úsměv opětovala, oči jí zářily štěstím. „Kdy už se táta dozví, jestli ho povýšili?“ zeptala se.

Slíbil Marcii, že až mu v práci potvrdí povýšení, koupí jí poníka.

„Myslím, že by to měl vědět už dneska,“ odpověděla maminka.

„Super! Takže se můžeme začít dívat po ponících na prodej. Dneska je pátek, takže na to budeme mít celý víkend,“ prohlásila Marcie nadšeně.

Ale pak si povzdychla, když pomyslela na svou nejlepší kamarádku, která se nedávno odstěhovala. „Přála bych si, aby tu byla Lara. Ta měla vždycky spoustu časopisů o koních. Mohly bychom v nich listovat a já bych se s ní mohla poradit, jakého poníka si vybrat.“

„Opravdu ti chybí, vid'? Je škoda, že se musela odstěhovat tak daleko. Ale slíbily jste si, že si budete volat a psát e-maily, ne? A Lara k nám vždycky může přijet na prázdniny,“ dodala paní Locketová.

Marcie věděla, že její maminka má pravdu, ale v tu chvíli jí to nijak zvlášť nepomáhalo.

Už to nebude stejné, když vedle v ulici nebude mít svoji nejlepší kamarádku. Marcie s Larou byly kamarádky už od školky a ve škole vždycky sedávaly spolu v lavici. Trávily spolu každý víkend, střídaly se v tom, která bude jezdit na Lařině poníkovi Trampovi.

„Lara na mě určitě úplně zapomene,“ prohlásila Marcie sklíčeně. „Bude tam mít spoustu práce s hledáním nových kamarádek a ježděním na ponících.“

„Jsem si jistá, že bude pořád myslet i na staré přátele,“ řekla maminka lehce káravě. „A nezapomínej, že bude mít Lara ještě jeden úplně nový důvod, aby přijela na návštěvu.“

„Ach ano! Přece můj nový poník!“ prohlásila Marcie a nálada se jí znovu rázem vylepšila. „Lara o něm bude chtít

všechno vědět a bude umírat touhou si na něm zajezdit.“

Jak projížděly plnou ulicí, nechala se Marcie unést vlastními myšlenkami, představovala si poníky všech možných plemen a barev. Na světě bylo tolik krásných poníků. Kde asi budou kupovat toho jejího? A jak ho nebo ji pojmenuje?

Během pár minut dorazily ke škole a maminka ji vysadila u brány. Marcie mamku políbila na tvář a zamávala jí, když odjížděla.

Marcie se loudala do školy jako ve snu – vše, na co dokázala myslet, byl její nový poník!

Když dorazila ke své obvyklé lavici u okna, zjistila, že už v ní sedí Jessica Evansová. Když se Marcie posadila, Jessica vzhlédla a usmála se. „Ahoj, Marcie.